

Comparatius i superlatius

Fes la prova. Informa que vols anar a Berga (per posar un exemple) i que has de sortir de Barcelona (un altre exemple) a les 4 de la tarda. Demana opinió, amb cara d'innocent, a diversos *entersos* sobre el que pots tardar en cotxe. Comprova els resultats.

Molts, potser la majoria si són homes, et diran força menys temps del que realment trigaràs... I doncs? Per si no t'has adonat, no està ben vist conduir sense preses. La conducció esportiva -eufemisme de temerària- és la que desperta admiració i la que es tracta d'exhibir. Si dius que has tardat una hora, exclamaran horroritzats: *Quèee? Una hora? Si amb trenta-cinc minuts n'hi ha prou!* "Arribar abans" -no importa on ni tampoc importa per quins set sous- és el que cal.

Els meus nebots quan eren petits jugaven "a veure qui s'acaba abans el menjar a l'hora de dinar". Motiu?: cap en particular, només ho feien pel gust de competir, encara que fos per una bajanada tan poc saludable com aplicar la velocitat al menjar.

Però hi ha nebots que sembla que no creixin mai. Adults granadets que encara apliquen els principis olímpics: més alt, més fort, més ràpid, més llarg... o el que sigui, que ja no m'enrecordo, a situacions on no te gaire sentit. Vicent Verdú n'explica un munt d'exemples grotescs al seu assaig "El planeta americano", un divertit recull d'observacions antropològiques resultat de la seva llarga estada a USA.

Per exemple, quin sentit té ufanar-se del "gelat més fred del món"? I no sembla una salvajada ecològica presumir de "l'arbre de Nadal més il·luminat del món"? Es que pot ser atractiu allotjar-se a "l'hotel més gran del món"? Algun cotxe s'està anunciant com "el cotxe més gran del món"? Quines avantatges tindrien?

Que consti que hi ha comparatius i superlatius que sí que tenen algun sentit. Parlant de vacances, jo aniria de bon grat al país que té més percentatge d'espai natural protegit del món (crec que és Costa Rica). I, demanant perdó a Santa Ecologia de la Sostenibilitat, confesso que gaudiria molt a l'estació d'esquí més gran del món. Però, pecadets venials a part, crec que tot té un límit. La passió competitiva per ocupar un espai al record Guinness pot fregar el ridícul.

Recordo el Blai, un marrec de 6 anys quan volia provocar la Miriam, la seva cosina petita, passant-li per la cara que el cotxe del seu pare era més gran que el cotxe del pare de la Miriam. Aquesta, sense deixar de mirar el conte amb el que estava entretinguda, responia. *Ui, ja ho crec!*, cosa que descol·locava el Blai. Ella no hi veia res d'humiliant o molest en el fet de tenir un cotxe petit, i ell no podia entendre aquest poc interès per la mida del cotxe.

La mida per la mida, la velocitat per la velocitat... tot plegat és l'expressió d'una addicció que, fent psicologia barata, s'acosta a la vella obsessió masculina de saber qui la te més grossa. Tot plegat, un còctel d'inseguretat i vanitat una mica patètic. Sort que sovint fa riure, i tot això que tenim guanyat.